



Още щомъ мръкнало, той оставилъ Веслецъ и повелъ четата за Стара-планина, която била на около 15 километра насреща. Спрѣлъ посрѣдъ нощъ на Костелевския мостъ — да почактъ четата, която щѣла, ужъ, да дойде отъ с. Кремена. Явилъ се единъ селянинъ и съобщилъ, че и тази чета не щѣла да може да излѣзе. Нѣмало, какво да се прави. Нашата чета пакъ поела пѣтя за Балкана.

Спѣла Стара-планина, спѣли орлитѣ и дивитѣ звѣрове, почивали овчари и козари, и никой не подозиралъ, че на планинскитѣ урви пѣплѣли неочаквани гости. И, когато се съзорявало, нашитѣ юнаци вече изпѣвали по стрѣмната като стена урва между гр. Враца и с. Челопекъ, въ мѣстността Курдовица. Тѣ вървѣли единъ задъ другъ по една тѣсна и стрѣмна дърварска пѣтека, изкачили се горе на планината и тамъ спрѣли на една малка поляна, гдето била кошарата на Димитра Мазната. Тукъ е първиятъ етажъ на планината. Следъ него има още два по-малки етажа, и тогава вече почватъ високитѣ Старо-планински върхове.

Картината, която се открива отъ тази поляна, е омайна. Въ самото подножие е врачанската котловина, която стига до Искѣра, насреща е върхътъ Веслецъ, а отъ дветѣ страни на котловината сж нанизани редица села.

Щомъ момчетата стигнали на поляната, седнали да починатъ. Едни, изморени отъ дългото пѣтуване, веднага налѣгали на росната трева и заспали. Други оглеждали мѣстността и се радвали на чудно красивитѣ гледки. Между тѣхъ билъ и Ботевъ. Колкото той и да е билъ уморенъ, убитъ и отчаянъ духомъ, не можалъ да се стѣрпи, увлѣкълъ се въ красивитѣ гледки, забравилъ умората и отчаянието и запѣлъ. Следъ това казалъ:

— Момчета, извадете и развѣйте знамето! Побийте го срѣдъ поляната, да се повѣе. Ние сме въ нашата славна Стара-планина! Накладете огньове, вземете нѣколко агнета отъ съседната кошара и ги изпечете!...

Всичко това се извършило ъа минутата. Отъ кошарата на Д. Мазната били докарани 17 агнета, момчетата ги заклали набързо и ги турили да се пекатъ.

Докато агнетата се печели, Ботевъ съ своитѣ помощници се отдѣлилъ на страна — да обмисли, какво имъ предстои да правятъ въ планината.

Агнетата не се били още опекли, когато на близкитѣ височини се появили турцитѣ. Една частъ отъ тѣхъ вървѣла по диритѣ на четата, а другата бързала да заеме стоящия напреде връхъ.

Въ това време се явилъ овчарътъ и настоятелно почналъ да си иска паритѣ за агнетата, защото трѣбвало да бѣга — турцитѣ идѣли.

Момчетата му се скарали, но той все настоявалъ.

— Боже мой — казалъ войводата — и азъ съмъ дошълъ народъ да освобождавамъ! — Дайте му, дайте му тѣзи пусти пари! Нека си вземе, колкото иска, и хвърлилъ кесията въ краката му.